

και σαν τρεμαθα και τοτο τι χαρὰ ἔην εἶχα πάρι,
κι' εἶπα τότε, κοκκαλιάρη,
νέλλω και μὴ τὰ παιδιὰ μου και μαζὶ μὴ τὴν κυρὰ.
γιὰ νὰ βλέπαμε γυμνὸ
τὴ κορμὶ σου τάχα μιν,
και τὰ ζυλινὰ σου αἰλιχί, δὴ κλάμα λιγερὰ.

Κι' ἂν τὸ σῶμα φυσικὸν
ἴδεινες πρὸ τοῦ κοινου.
ἔασον ἐντελὴς εἰκὼν
πολεμάρχου τρωινου.

Φ.— Ἀν γυμνὸς ἐγὼ δὲν ἔγχα' στὴν σκηνὴν πῶν Ἀθηνῶν
τὴν ἀλκήν τοῦ σκαίετοῦ μου νὰ θαυμάσῃ τὸ κοινόν,
ἄς ἴλωμαιν ἂν μὲλλον ποῦ θὰ βλέπομαιν γυμνὸς
ἔξω τοῦ σκαίετοῦ μου.
κι' ἔδον εἶσαι πρὸ πολλὴ χρηστοθήκη και σεμνὸς
τόσο θάβγης, Περικλῆ, ἄρηγορτέρα γυμνὸς.
ἔταν δι' τοιούτου εἶσαι
μ' ἕνα θὰ παρηγορήσαι.
πῶς θὰ λέγεται σεμνότης;
ἢ τοιαύτη σου γυμνότης.

Τι παράστασις ἀλήθεια μετὰ τόσα τόσα χρόνια...
κι' ἔλεγα πῶς τῆς «Νεφέλαις» θὰ τῆς πᾶρον με κρόνια,
ἔταν ἢ πολλὴ βαρεία τοῦ Διακίου Λόγου φράσις
πῶν συγχρόνων Ἀθηναίων θὰ προσέβαλε τὰς κρίσεις,
κι' ἤμου ἔτοιμος νὰ φύγω μετὰ τὴν ἴσση ἀράνη;
ἂν τὰ πῶσα τῆς σκηνῆς.

Μὰ σὰν ἤχησι πομπῶδες, τὴν ἰδέχθησαν με ζῆτω,
κι' ὁ λαὸς, εὐστόχως κρίνας, ἀλαλάζων και πηδῶν
τὴν φαλότητα τὴν τώρα δι' αὐτῆς; ἐξεδίκετο,
κι' ἐπιφῆμαι τὸν ἀργιστὸν και μεγάλο κωμῶδον,
ποῦ πῶν τότε Μασαθῶνων τὸν λαὸν τὸν νικητὴν
τὸν ἰδίδασκε καγῶζων σωφροσύνῃν κι' ἀρετὴν,
κι' ἀνατρέχων εἰς τῆς νίκης τοῦ δαφνοστεφίης καιροῦς
ἰουβίται τοῦς συγγρόους
ν' ἀλαλάζων βαρυτόνους.
πῶν Αἰσχύλων τοῦς βροντώτας κι' ἰκαστράπτοντας χοροῦς.

Εὔγε και στὴν Ἑταίρειαν, δηλαδὴ τὴν Μουσικὴν,
τὴν προκόπτουσαν με δρᾶσιν ἀληθῶς μοναδικὴν,
ποῦ μοῦ χάρισις γενναίως ἔλα τὰ Θεατρικὰ,
φορετικὰ και σκηνικὰ,
τῆς προβαίει τοῦ Φειδιππίου τὸ κορμὶ μου νὰ ζεστάνω
και γουκερικὰ μ' εἰκίνας τῆς κυρίας μου νὰ κᾶνω,
και τὴν κοῦφρα τοῦ Σωκράτη, ποῦ σὰν τούτη δὲν ἐκάνεθα,
νὰ τὴν ἔχω γιὰ μπουγάδα.

Ὁ δὲ Λάσκαρος ὁ Νίκος, κωμῶδός ἐκ τὸν ἐγκρίτων,
δὲν ἰρισθῆν σὰν κωμῶδός τῶων κόπων πολυτρώτων,
ἄρεθῆς τὸν διάβολο του, μὲρα νύκτα σὶ δουλειὰ,
μὴ μόνη προσταγὴ του και δέματα δὲ σκυλιὰ,
κι' ἀντιπρόσωπος σπουδατός κι' ἱμπερσάριος ἰερένη
ὀμιλῶν, μετρῶν, πληρώνων, γράφων πλῆθος μανιρίστων,
και τοῦ πρέπει τοῦ κωμῶδου μοιφιόφιλον στεφάνι
κι' ἕνας ὕμνος ἐξ ἰεθῶν και σπονδίων κι' ἀναπαύστων.

Ἄλλ' ὅμως ἔπικουσ πολλὸς
ὀφείλεται και θαφίλη;
και ἄτοῦς ἴναστούς ἠθοποιοῦς, ποῦ ἴδιδασκον τοῦς ῥῶμα;
τοῦς ἀληθῶς δυσκόλους.
μὴ τούτων τῶων και σπουδῆν χωρὶς νὰ κᾶνον λάθη,
κι' ἱμπερικαν γιὰ χατῆρι μου και μὲσα ἂν κλάθη.

Και τώρα, Περικλέτο μου, καμαζῶν και τρωπῶν
ἐν μῆσφ τῶν νεφῶν.
μὲ στίχους βομολογικὸς μίκιον και βαρύνω
τὴν ἠθικὴν τὴν ἀσπίλον τοσούτων ἰκαρτίων.
και τοῦ καλροῦ τοῦ Περικλῆ τὴν ἐποχὴν συγκρίνω
μὲ τὴν παρούσαν ἐποχὴν ἡμῶν τῶν Περικλίτων;
τὴν δόξαν δι' τὴν σήμερον μετὰ τοῦ γουλιάραις τρώων
νέου αἰῶνα χαριετὰ τερτοῦτων σεμνολόγων.
Στρεφιαδῶν, Φειδιππίδων, κληπτῶν, γλυποσικῶν,
ρητορῶν, ἀστατοκαμπῶν, μεταφορετικῶν,
και προσφῶν τὴν ἀρετὴν αἰῶνος ἡλιετου
μ' ἕνα μεγάλο σφῶ.

Π.— Βοὶ θὰ κατέθῃς ἄρηγορα, διαβόλου Νεφέλιτα,
ποῦ νόμισις πῶς ἔγιναι σὰν τὸν Ἀιστοφάνη;
θαρρὰ πῶς σοῦφεῖς καλὰ μ' αὐτὸν τὸν μακαρίτη,
και μοῦ παρακορδόνισαι και τώρα ποῦς σὶ πᾶνει.
Κατέβα κάτω, λάθαμα τῆς βομολόγου Μούσης,
παράτα τὴν ἀβρῆνιαν, παράτα τὴν ἀργίαν,
κι' ἔδῶ θὰ ἔρῃς, βρὶ Φασουλή, στὴν γῆν τῆς πρωτωινῆς
ἀπὸ Νεφιλοκόκκων Νεφιλοκοκυγίαν,
ποῦ θὰ νομίζῃς πάντοτε πῶς ἔθικισαι ἂν νῆρα...
ἔλα νὰ πᾶμε στὴ Βουλὴ νὰ κᾶνης ἄλιγο κέρη,
νὰ νοιάσῃς πῶς ἐργάζονται γιὰ τὴν πατρίδα, κτῆνος,
νὰ βλέπῃς σύννεφα καποῦ, ν' ἀκούγῃς τὴν κουδοῦνα...
κι' ὁ Γουναράκης, πρόμαχος τῆς ἠθικῆς κι' ἐκείνος,
τοῦ κῆρ Ἀριστοφάνη σου τοῦ ἴναζε τὴν γούνα.
κι' ἔμπρός στὸ Δικαστήριον ὡς φαῦλον τὸν ἔπρασσε,
ἢ δι' αἰκί τοῦ κωμῶδου τὸν εἶδε και... τὸν ἔξασσε.

Φ.— Ἀπὸ τὰ νῆρα δὲν ἔμπορᾷ στὸ χῶμα νὰ ζεπίσω,
και τοῦ λοιποῦ, βρὶ Περικλῆ, θὰ σὶ παρακαλῶ
ἐγὼ νὰ καθῶμαι ἴηλᾷ
και σὺ νὰ στέιρς χαμηλὰ.

κι' ἔτσι νὰ κουδεντιάζωμαι γιὰ τοῦτο τὸ ρημαδι...
Π.— Ἀλήθεια δὲν θὰ κατέθῃς, ἄρηγει Στρεφιαδῆ;
Φ.— Δὲν κατεβαίνο...
Π.— Τὸ λοιπὸν εἰς τὰς Νεφέλας θέασι
Φ.— Σφρίζε, Περικλέτο μου, δὲν κατεβαίνο, εἰσῆσι.

(Ἐνθ' ἔτοισα λίγει κι' ἄλλα τῶν νεφῶν ὁ παπαρδῆλις
δίνει μετὰ κι' ὁ Περικλέτος κι' ἀνεβαίνει ἂν Νεφέλας
κι' ἐκεῖ ἔθικῃ ἂν παραδῶ τὸν ζυλῆμο Θεατρῶν,
και τοῦ πᾶνει τὰς εἰσπραξίαις και γερὰ τὸν μπαγαρίων)

Τὸ γραφιστὸν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρακαλῶμα πατῆρας
ἀρεθῶς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.